

נעמי אדווה עם טוביה אושרי בהפקה במישפט בצדאלימזרחי ביום שבו העיר אושרי (כאמצע: שוטר)
 „החיים היו טובים... מועדוני-לילה עלו באש...”

היא התקיימו רוב הישיבות אצל ציון וכולם באו לשם. היו משרדים למעלה, ולמטה היה חדרון קטן עם טלפון פרטי בצבע אדום. השיחות החשובות התנהלו מהמיסעדה. באותו ערב היו שם בצלאל מזרחי, ציון לוי, שהוא בעל המיסעדה, רחמים, טוביה וגנדי (האלוף זאבי). נושא השיחה היה התביעה של בצלאל נגד הארץ. גנדי, שהיה מסובך אז באיזה מישפט אחר, רצה, כך הבנתי, להסיה את דעת-הקהל ולהפנות את תשומת-הלב ל- ציון אחר. הוא היה בעד הגשת המישפט. ציון לוי, בעל המיסעדה, תמך בדברי האלוף. הוא מעריך אנשי צבא ובמיוחד אלופים, שאוכלים חינם במיסעדה ושאינם הוא מצטלם בכל הודמנות. אני זוכרת בדיוק שרתמים אמר לבצל- אל באותו הערב: „בצלאל, אבא שלי אמר לי שאם פרה מתרבת בשדה, החרא מתיבש ואף אחד לא רואה. אבל אם דורכים על חרא כשהוא טרי, כל השדה מסריה. בצלאל, אל תדרוך בחרא!” בצלאל לא קיבל את עצתו של רחמים ואז התחילו הבעיות. נוכחתי בכל ישיבות בית-המישפט והבנתי, כפי שרוב האנשים הבינו, ש- המישפט מתנהל בעצם נגד רחמים וטוב- יה, שראו עצמם נפגעים על-ידי בצלאל.

חתיכות

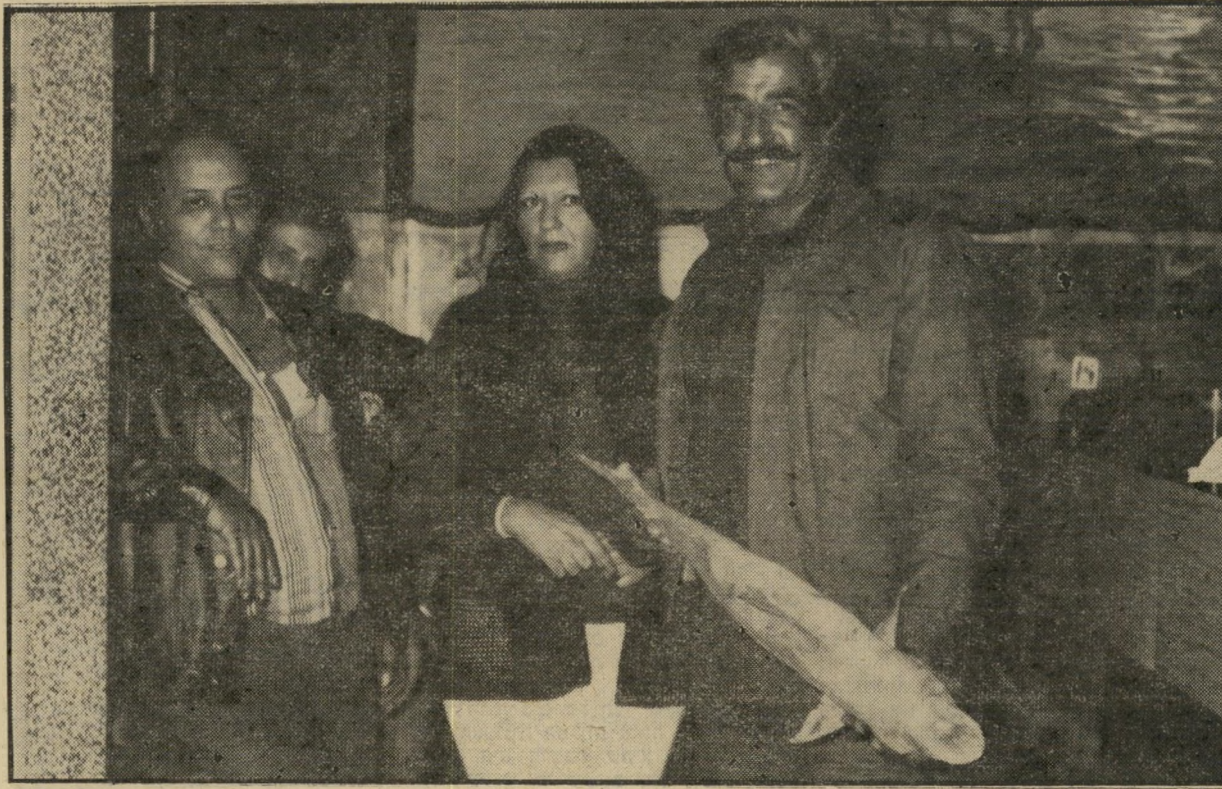
היו שם בשפע

ה ימים העדיינים ביותר היו ימי מלון גני שולמית באילת. פרט לאלופים גנדי, אברשה טמיר ושמאל גורודיש, היו שמואל אוחנה מטבריה והקבלן מימון לוי מירושלים. חתיכות היו שם בשפע, מכל קצוות הארץ. במועדון של המלון היתה אווירה מיוחדת. רוב האורחים היו אורחיו של בצלאל. הם לא שילמו עבור שהותם במלון. זה היה בימי חול. בחגים היתה אווירה אחרת. מישפחות היו מגיעות לשם. רחי

חילו או לדבר על „פשע מאורגן בישי- ראל”. דברים רבים שנכתבו, נראו לי מוגזמים ומנופחים. או התחילה גם פרשת הארץ ובצלאל מזרחי. אני זוכרת במיוחד את אותו הערב שבו ישבנו במיסעדת ציון בכרם- התימנים. היתה שם ישיבה חשובה. בתקופה הי-

תרם כל אחד ביד רחבה ואני חזרתי לחיי פה עם 26 אלף לירות. סכום נכבד לפני שבוע שנים. היו תקופות שבהן לא ראיתי את חברי. הם נסעו הרבה לחוץ-לארץ. או לא ידע- תי על העסקים שמייחסים להם היום. הבנתי רק שהם התעשרו בדרך לא קוני- בנציונאלית. זה לא עניין אותי. התי-

נה אליו. לכן הוא אהוד על כל מי שמכיר אותו. פעם, כאשר גרתי בחיפה, הגעתי לתל- אביב, לאחד הקלובים, כשבידי פינקס- קבלות של האגודה של צער בעלי-חיים. ביקשתי מאנשי הקלוב תרומות לחיות ה- עזובות. למרות שלאנשים אלה אין כל גישה או אהבה מיוחדת לחתול-ירחוב,

ישראל דנוך, אדווה, יצחק אהרוני ורחמים אהרוני במיסעדת „השוקת” בכרם
 „הכסף התגלגל שם במיליונים...”